

ZÁM.

meg-
világ-
árom-
geteg
-száz-
hires
atu a
gy,
virág
4 kék
közül
rossz
Zsö-
képek
a Kis
zsike
mindég
Forgó
k bát-
rá. —
árság-
az én
zenes
a Kis
yan jó
bi sok
sszabb
njétek
azon
g nem
zi és
mesz-
asóim-
átran.
Édes
gtatott
m. —
vet. —
erseid
ob, ha
tudni
llemes
Addig
madat
is, ha
Apró-
pedig
csak
oska.
szem-
mban.

lithké-
ulich-

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.



JÖSZ-TE, JÖSZ-TE, KIS HALACSKA . . . (Lásd a 85. lapon.)

A TRANSZVÁLI KIVANDORLÓK.

— Regényes rajz a búrok életéből. —

(Számos képpel.)

Irta **Mayne-Reid**. Francziából fordította **Hegedüs Pál**.

(Folytatás.)

V. Riadalom.

LÉGY-KÉT óra mulva a tábor megelevenedett. Először a kaffer eselédek keltek föl, hogy a fejős tehenek után nézzenek, ami az ő dolguk volt. A kaffer fajnál, még a zuluk országában is a jubáskodás és tejgazdaság a fő-forrása a vagyonosodásnak és megélésnek.

A főnök a fiatal embereknek, akik a nap hátra-levő részének felhasználására utasításait kérték, azt ajánlotta, hogy állítsanak föl egy cél-táblát és gyakorolják magukat a lövésben. A négy pajtásnak több se kellett; szüleik annál örömelebb egyeztek bele ebbe a multságba, mivel az ügyes lövőt az oly nép, mely nagyrészt vadászatból él és vándorlásai közben sok veszedelemnek van kitéve, igen nagyra becsüli.

Van Dorn Piet és Hendrik, Rynwald Lajos és Blom Andriesz gyermekségüktől fogva ismerték egymást és minden-féle játékban versenyeztek, hogy ki az ügyesebb. A főnök utasításai szerint a cél-táblát a réten, a tábortól kissé távol állították föl, hogy minden balesetet elkerüljenek. Célul strucz-tojások szolgáltak, melyeket előbb a szokott módon kiszíttak.

A főnök, aki a fiatal emberek vetélkedését nagyon szerette sarkalni, megkérte a feleségét, hogy barátnőit, Blomné és Rynwaldné, valamint leányaikat és minden gyermeket, aki tapsolni akar idősebb fivéreinek, híjja meg.

A sok néző nagyban hozzájárult, hogy a fiatal emberek vetélkedő kedvét éleszsze.

A négy versenyzőt, korukat tekintve, ügyes lövőknek lehetett tekinteni. Száz lépésről hat lövés közül körülbelül négy talált. Sőt kétszáz lépésről is ritkán járt messze a golyó a céltól. Hosszu puskáik messzebbre hordtak. Egy közepes termetű antilope, mely háromszáz lépésnyire haladt el, biztos prédája volt minden ügyes vadásznak, akinek ilyen puskája volt.

A három család-apa és Moor Károly fogadott. Mindegyik mama pedig magában bizonyosan fiának kívánta a sikert, ámbár az udvariasság barátnői iránt nem engedte meg, hogy kivánságát elárulja; a fiatal leányok is titokban egyiknek vagy a másiknak kívántak szerencsét, de még jobban elrejtették óhajtasukat, jóllehet azt tartják általában, hogy a nők nem tudják elleplezni azt, amiről gondolkodnak.

Arról volt szó, hogy ki fog legtöbbször célzt találni. Van Dorn Piet és Blom Andriesz nagy hévvel versenyeztek az elsőségért. Közel járt hozzájuk Rynwald Lajos. Van Dorn Hendrik majd megpukkadt mérgében, hogy ő az utolsó, és ezt annak tulajdonította, hogy az nap reggel jobb hüvelyk-ujját kissé megsértette. Valahányszor lőtt egyet, megvágott ujját szeméi elé emelve, így kiáltott:

— Hitvány seb! Több szégyent okozol, mint fájdalmat.

És hangosan kiáltozott, nehogy valamelyik néző ügyetlennek tartsa és hogy mindenki méltányolja szerencsétlen lövéseinek az okát.

— Máskor több szerencséd lesz, Hendrik, vigasztalta a főnök. Azt hiszem, Piet lesz a nap hőse; eleget győztél, hogy ma ne irigyeld bátyád dicsőségét.

— Az bizonyos, feleli Hendrik, jobb szeretem, ha Piet nyer, mint ha Lajos győzné le a többieket. De azért örülhetek Piet sikerének és bosszankodhatom az én felsülésemen.

Pietnek nem jutott ki a megérdemelt győzelem dicsősége. A cél-lövés hirtelen félbeszakadt.

Nem puska-lövéshez hasonló zaj hallatszott. Azt lehetett volna gondolni, hogy mennydörgés. Csakhogy az ég felhőtlen, azur-kék, a levegő csendes volt és a tájon nem volt semmi eleven, csak a mi az utasokhoz tartozott.

— Megállj! kiáltá a főnök Pietnek, aki puskáját vállhoz emelve, utójára célzott.

— Micsoda zaj lehet ez? mondá Moor Károly, akinek arczvonásai aggodalmas várakozás különös kifejezésétől élénkultek meg.

— Közeledik! — mondá a főnök hallgatódzva.

— Erősödik! tette hozzá Rynwald Klaas.

A vee-búrok egyre találgatták, hogy mi lehet a zaj oka és abban állapodtak meg, hogy baj van. A rémitő zajt csakis rohanó bölény-csorda okozhatta. A kivándorlók füleinek a tanuságát csakhamar megerősítette a szemük, mert ennek a vidéknek minden hangját jól ismerték.

A teljes erővel száguldó állatok feltűntek a zöldes réten, melyen összezsufolt tömegük hatvan-nyolczvan méternyi barna foltot alkotott.

Mily pompás alkalom a jó lövők ügyességének a gyakorlására! És mily jelentéktelenek voltak a célbalövés izgalmai ehhez képest! A fiatal kivándorlók leirhatatlanul boldogok lettek volna, de egy különös

körülmény az eredményes vadászatot jogos aggodalomná változtatta át.

Ez a roppant négylábu csorda hihetőleg vizet keresett. Iránya szerint a legrövidebb ut a folyóhoz a mována alatt vezetett, ahol a vee-búrok táboroztak. Ha egyenesen haladnak, minden keresztl-gázoltak volna, amit a kivándorlók nagy fáradsággal alkottak. A tövises sövény nem lett volna előttük nagyobb akadály, mint akár egy csomó szalma vagy nád és az eleven fürgeteg mindent eltaposott volna utjában.

Szél-förgeteg közeledése nem lehetett volna borzasztóbb.

Csakhamar mindenki felfogta a veszedelem közelségét. A tábor, mely addig csendes volt, egy szempillantásra megváltozott. A megrémült asszonyok a réten, a cél-tábla körül elszéledt gyermekeik után futottak. Mint a főnök méltó társa, egyedül Van Dorné őrizte meg hidegvérét, hogy a visszavonulás sikerét rendezze és védje. A gyermekek kiáltoztak; a kaffer cselédek fehér gazdáik parancsait várva a mentőmunkálatokra, ide-oda futkostak.

Ugy rémlett, mintha még az állatok is tudtak volna a veszedelemről; a lovak kapáltak, nyeritettek és pányváik végén ágaskodtak; a szarvas-marha busan bögött és még a kutyák is vonítottak.

A tábor, melynek lakói az imént még a legédesebb nyugalmat élvezték, egy csapásra fenekestől fel volt fordulva.

— Lóra, gyorsan lóra! vezényelte a főnök menydörgő hangon, mely tulharsogta az általános zürzavart.

A búrok a kaffer cselédeknek azt kiáltva, hogy siessenek a nyergekkel és kantárokkal, lóra kaptak. Anélkül hogy bővebb magyarázatra lett volna szükség, mindenki

megértette, hogy oda kell törekedni, hogy a vad-állatok rohamát, a táborbavaló megérkezésük előtt, el-tereljék. Ez volt az egyetlen mentség, de nem volt bizonyos vajjon sikerülni fog-e.

A bölények még messze voltak. A vadászok, szám szerint tizenketten, elébük vágattak.

Amint az oszlop élétől körülbelül három száz méternyire értek, a főnök jelére hirtelen megálltak és mozdulatlanul várták a támadásra kedvező pillanatot.

A bölény-tömeg egyre közeledett. Ha a vee-búrok csupán személyüket állithatták volna akadályul, a bölénycsorda okvetlenül feldöntött és eltapo-

sott volna embert és lovat egyaránt; de a sorban álló lovasok a csordára golyózáport küldtek, melytől az első sor bölényből hat vagy hét felbukott. A golyók, melyek nem

öltek, az állatok széles szarvaiba ütődtek, a honnét szerte-pattantak, de sebeket ejtettek, mert nagy tömegbe csapódtak, mint hogy a bölények szorosan egymás mellett voltak.



... MOZDULATLANUL VÁRTÁK A TÁMADÁSRA KEDVEZŐ PILLANATOT.

A megölt állatok teste a száguldás folytán előre vágódott és az egész csapat haladását gátolva, megállásra kényszerítette. A puska-ropogástól megrémülve, az óriási fekete állatok habozni kezdtek, vajjon folytassák-e utjukat a folyóhoz; a hátul levők azonban, melyek nem voltak annyira megijedve, az első sorokban levőket előre nyomták. Talán megint neki akartak iramodni, és ekkor mindennek vége lett volna.

A búrok e végső veszedelmet hangos kiabálással előzték meg, egyuttal pedig még egy sortüzet adtak, mely megint egy féltuczat bölényt terített le és többet megsebesített, pedig a kivándorlók



nem akartak vérengzést okozni, hanem csak arra kényszeríteni a csapatot, hogy más irányt vegyen.

(Folytatása következik.)

JÖSZ-TE, JÖSZ-TE, KIS HALACSKA ...


(Képpel a czimlapon.)

- *Jösz-te, jösz-te kis halacska,
Jól bánok majd veled.*
- *Megköszönöm meghívásod,
Jobb itten az élet!*
- *Bársony-fűvön játszadozunk,
Kergetődzünk benne ...*
- *Gyönyörű terv, csak hogy nekem
A halálom lenne.*
- *Oh, te gyáva! nyulhoz illik,
Hogy ennyire féljen ...*
- *Viz a hazám! és mindenki
Hazájában éljen!*

Roboz Andor.

FEKETE ÉS FEHÉR.

— Játék. —

 játszók két sorban helyezkednek el. Egyik sor hátat fordít a másiknak. Néhány lépésnyi távolság választja őket el egymástól. Az egyik párt a fehér, a másik a fekete. A játék-rendező a két sor közé áll és valami kemény papirosból kivágott lemezt, esetleg skatulya-fedelet, vagy más ilyesmit, a minék egyik lapja fehér, a másik fekete, feldob. A szerint, hogy melyik lapjára esik, elkiáltja magát: »Fekete!» vagy »Fehér!« Az illető párt azután gyorsan futásnak ered. A másik éppen ilyen gyorsan megfordul és üldözi a futókat. Akit elfogtak, az félre-áll és nem játszik tovább. Ha a csapatnak minden tagját elfogták ilyen módon, akkor a másik párt nyert. Ekkor a játék újból kezdődik. A pártok elfoglalják régi helyüket.

INNEN-ONNAN.

Mennyi tüt gyártanak? Németországban naponta 10 millió gombostüt gyártanak, Franciaországban 20 milliót, Angliában pedig 37 milliót. Szinte bajos elképzelni, hogy mire használják fel ezt a rettenetes mennyiséget!

*

A leghosszabb napok. Európában a leghosszabb nap Izland szigetének Reykjavik nevű városában van. Itt — és Izland legnagyobb részében — három és fél hónapig tart ez a nap. Utána a norvég Bardähus városka dicsekedhetik a leghosszabb nappal, amennyiben ott két hónapra keresztül egyszer sem áldozik le a nap. Ezek mögött messzire elmarad a harmadik város: Tornea, svéd határ-város, hol huszonkét és fél napon át van nappal, a legrövidebb nap ellenben csak harmad-fél óráig tart. Szent-Pétervárott és Szibéria Tobolszk nevű városában tizenkilenc órás a leghosszabb nap, míg a legrövidebb öt órás. Upszálában és Stockholmban tizenkilenczed-fél óráig tart a leghosszabb nap, a legrövidebb pedig hatod-fél óráig. Berlinben és Londonban tizennyolczad-fél óráig tart a leghosszabb nap. Nálunk sohasincs ilyen hosszú ideig nappal, mert a leghosszab nap 15 óráig és 42 percig tart.

REJTETT NÉV.

*Ék, per, ur, döng, üst, ma, ár, só,
agy, ér, kos, est.*

E szók elé, melyek mindegyikének van értelme, egy betű teendő, mely a szóknak új értelmet ad. Azok kezdő-betűjét felülről lefelé olvasva, egy nagy költőnek nevét adják.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa“.

Irtta Martin. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. Dulácska Géza; 262 képpel, díszes kötésben.



A csoda-duda.

— Irta Mendelényi Béla. —

(Vége.)

AZZAL kapja magát a kis ember, neki veti félvállát a házikónak és ripp-ropp!... felborítja. És — hallottátok-e párját? — a házhelyen nem volt egyéb, mint egy mélységesen mély kerek kut.

— No, ugorj a vödörbe! parancsolta a pöttöm emberke. Hogy a vödörbe ültek, im a ház vissza-billent a helyére, a vödör pedig megindult lefelé. Jankó még csak mukkanni sem mert, úgy félt.

Kezdetben sötét volt, de hogy lejjebb értek, mind jobban kivilágosodott. Végére, mikor a veder nagyot koppanva feneket ért, Jankó ámulva látta, hogy micsoda pompás, selymes fűvű réten vannak.

A réten vagy husz darab csoda-szép ezüst-szörű kecske legelt; a vezérnek aranycsengő csilingelt a nyakán.

— Látod? mondá a kis ember Jankónak. Ezeket őrzöd majd.

Egy ugrásnyira odébb, a csermely partján állott egy piros-zsindelyes házikó. Hát az volt az emberke háza. Ide is tértek be,

— Éhes vagy? kérdezte a kis ember.

— Biz' éhes ám, mondá Jankó.

— No akkor izibe rakj tüzet, én majd megfőzöm a vacsorát.

Ugy is lett. Jankó tüzet rakott, vizet hozott, sürgött-forgott, már amint tudott. A kis emberke pedig bablevest főzött.

Hamarosan készen is lett a bableves, amihez egy karéj fekete kenyér járt. Jankó pedig jóízűen megvacsorált. Aztán lepihentek, jókorát aludtak. Hajnalban azután ment Jankó a kecskéi után és járta velük a rétet öreg estig. (Lásd a képet a 87. lapon.)

Igy éltek-éldegéltek jó darabig.

Jankó lassanként bele-törődött az ujéletbe, de meg is szerette gazdáját. Pedig évszámra alig váltottak két szót is egymással. Szorgos volt, hűséges volt Jankó és égett a kezében a dolog. Szinte észre sem vette, hogy már jócskán fölcseperedett, sőt már hogy legény-sorba is jutott.

*

Egy nap csak rászól ám az emberke: — No János, tudod-é, mióta eszed a kenyeremet?



— Nem én, gazd'uram.
 — Hát fiam, éppen ma tiz esztendeje kerültél hozzám. Így azután kitölt a szolgálodat.
 — El akar küldeni gazd'uram? kérdezte Jankó megszontyolodva.
 — Csak nem hitted, hogy örökké itt-

tartalak? Nem itt van már a te helyed.

— Hát hol?

— Hol? Az emberek között. Tudom, ne is tagadd, hogy ugy is oda huz a szived. De nem is tartóztatlak. Már most csak annyit mondj, mit kívánsz tőlem?



... JÁRTA VELÜK A RÉTET ÖREG ESTIG. (Lásd a 86. lapon.)

Jankó csak nézett-nézett, de nem szólt.
 — Tudom már, akár egy szót se szólj! Reggelre megkapod, ami béredbe kijár. De most lássunk a vacsorához!

Jankó serényen nekilátott, hogy majd tüzet rak. De a kis emberke megrázta a fejét.

— Nem ugy, Jankó fiam! Ma vendégem leszel.

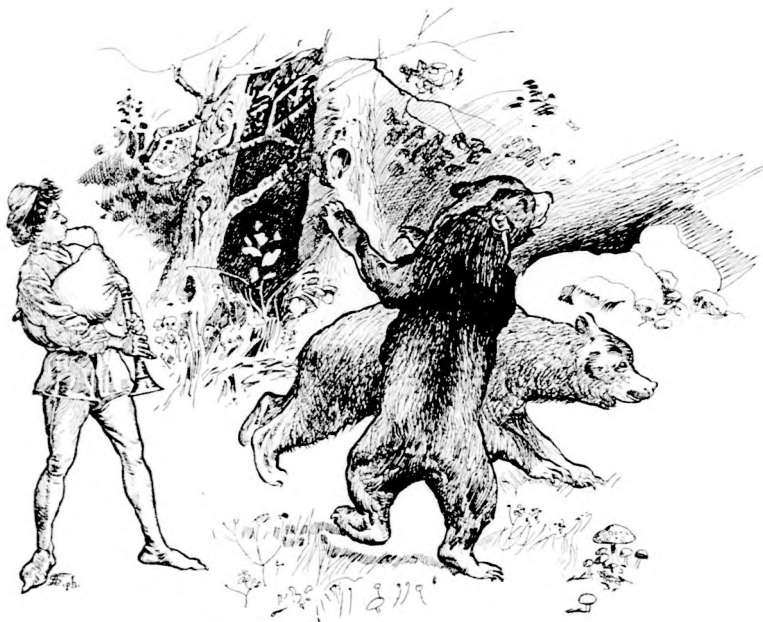
Azzal aztán harsány hangon felkiáltott.

— Görögjetek! Sürögjetek! Izibe készen legyetek!

Lett erre olyan zsinat a házikóban, amilyen még tán soha.

A szalma zizegve suhant a tüzhelyre az aczél összekoczdott a kovával és csak úgy szórta a szikrát; a fa-hasábok kopogva ugráltak az égő szalmára. A fazék, serpenyő oda csörrent-zörrent a tűz fölé. Egyikbe a tyuk mártogatta magát, a másikba frissen hántott nyul perdült. A kanál pedig csak úgy ontotta a sok jó fűszerszámot.

Jött a kopogós lábu kis malacz és vigan magába szalajtotta a nyársat s csak megirult-pirult, hogy ott forgott a parázs fölött. A kéményből pedig lassan szállt alá egy végtelen hosszú kolbász, bele egyenest a serpenyőbe. Szó ami szó: sült-főtt minden jó. Jankó majd oda lett nagy bámulatában.



... UGY ELINALT, HOGY TALÁN MAIG IS FUT. (Lásd a 89. lapon.)

Nem telt bele egy negyedóra, de olyan pompás vacsora kerekedett elő, amelyet Jankó még álmában sem látott.

Mire pedig végére jutottak a sok enni-inni valónak, meg is virradt.

Akkor azután elérkezett a kis emberke egy dudát és odaadta Jankónak.

— Nesze fiam. Hüséges szolgálatodért

ez a jutalmad. Megbecsüld, mert királylány tesz.

Jankó megköszönte az ajándékot, elbucszott gazdájától, azzal azután világgá indult.

*

Ment, ment, sokáig ment. Egyszer csak egy sötét erdőbe ér. De alig hogy oda betette a lábát, csak elállja az utját két

rémséges nagy medve. Megijed Jankó. Már most mitévő legyen, mit kezdjen evvel a rettenetes két vaddal?

— Uram segíts, gondolta; dudálok nekik egyet.

Azzal kapja a dudáját, oszt belefú.

Micsoda? . . . olyat ordított a kis duda, hogy nincs az az oroslán, aki különben. A két medve, amint azt a rettenetes han-

got meghallotta, úgy elinalt, hogy talán máig is fut. (Lásd a képet a 88. lapon.)

Jankó ámult-bámult egy ideig; de azután folytatta az utját.

Megy, mendegél . . . elér egy városba. A város végén egy alacsony házikó előtt állt egy öreg asszony.

Köszönti Jankó az öreg nénét, az meg szívesen fogadja. Szóbul szó kél. Csak



. . . OLYAN GYÖNYÖRÜSÉGESEN SZÓLT
A DUDA.

(Lásd az 90. lapon.)

elpanaszolja az öreg néne, hogy nagy az ő szomorúsága, merthogy a fia álló egy esztendeje beteg, sorvad; hiába is próbált vele akármit, csak egyre jobban pusztul szegény.

— No, mondja Jankó, hát dudálok neki egyet, talán attól felvidul.

Azzal veszi a dudát, belefú.

Hej, úgy szólt a duda, mint a szellőszongás, mint a fülemile éneke, mint az

üvegharang. De oly szépen, hogy a beteg legény oda-benn csak hallgatja, csak hallgatja . . . egyszer kiperdül az ágyból és elő-jött.

— Nincs nekem édes anyám semmi bajom! Ezt kiáltotta.

— Hej fiam, mondja boldogan az öreg asszony Jankónak, vissza-adtad a fiamat az életnek. De nem is leszek háládatlan. Meg sem állj, hanem menj egyenest a

király elé. Mert annak is vagyon egy beteg gyermeke, egy szépséges szép leányzó. Holtra vagyon válva az is. Hát annak is csak te lehetsz az orvosa. Pedig úgy tudd meg, hogy az öreg király már fele-királyságot ígért annak, aki meggyógyítja a leányát.

Bezzeg sietett a székes-városba Jankó. Hamarosan a király elé is jutott. De, hiszitek, nem hiszitek: hire megelőzte. Már a kukták is azt rebesgették a konyhán, hogy valami csoda-ember jött meg, aki még a holtat is életre kelti duda-szóval.

Elég annyi, hogy a király azzal fogadta Jankót, hogy, azt mondja:

— Hallom, hogy te muzsika-szóval akarod a leányomat meggyógyítani. Jól van. Ha sikerül, tied a fele-királyságom; ha nem, a hóhére a fejed. Hát úgy fogj hozzá!

— Fölséges királyom, mondja János, egy életem, egy halálom, de ha így van, megpróbálok.

— No, akkor menjünk.

Azzal azután az egész fényes udvari kísérettel bevonult a király leányának a palotájába. Vastag szőnyegek voltak ott mindenfelé, fölragtatva, leterítve. De még a napsugarakat is tiz függönyön szűrték át, csak hogy terhére ne legyen a beteg király-kisasszonynak.

A beteg pedig ott feküdt a szin-arany nyoszolyán. Halovány volt és szomorú. Pedig szép volt a király-kisasszony, nagyon szép.

Hogy azután rang, meg sor szerint kiki letelepedett, int a király Jankónak, hogy kezdje a muzsikát.

Jankó ezzel belefutt a dudájába.

Hej, gyerekek! Olyan madár-csicsergés hallatszott egyszerre, hogy még a szellő is elállott bámulatában. Csattogott, csicser-

gett a duda, de úgy, hogy a szive nyilott meg mindenkinek, aki csak hallotta. Majd lágyan, majd erősebben, de olyan gyönyörűségesen szólt a duda, hogy a legyek mind rárepültek a bűvös dudára, hogy jobban hallhassák. (Lásd a képet 89. lapon.)

A király-kisasszony arcza pedig lassan-lassan kipirult, szemei ragyogni kezdtek, és, bizony mondom, fölkelte. Csak ámultak-bámultak mindenek.

A király-kisasszony nem tévovázott, hanem oda lépett a legényhez és megcsókolta.

— No, mondja az öreg király, ember vagy fiam, de vömmé is fogadlak. Izibe fussatok papért.

Hogy azután elő került a pap, csaptak olyan lakzit, aminőt bizony még eddig keveset.

Hiszen könnyű volt nekik. A duda magától szólt, fujta a legszebb talp alá valokat és még fujni sem köllött. De tánczolt is ott mindenki. A holt-sánta Rébék asszony azóta sem csinál egyebet, csak a kákai kettőst cifrázza. Hogy is ne? Hiszen — uram Isten — addig, míg azt rakja, nem sánta.

A MUNKA A MAGYAR KÖZ-MONDÁSOKBAN.

I.

Amilyen az ember, olyan a munkája.

A szokás megkönnyíti a nehéz munkát is.

Előbb próbára, aztán munkára.

Emberé a munka, Istené az áldás.

Erő, munka sokat győz.

Hamar munka hamar kész, hamar vész.

Hamar munka, késő haszon.

Hamar munka ritkán jó.

Hasznos munkának nincsen fáradsága.

Imádság a munka.

Jó munkának idő kell.

Jobb-izüen esik, amihez munkával jutsz.



Pók-háló-gyár. A pók hálójának tudva-lévőleg igen finom szálai vannak. Nem csoda, hogy nem egy ember gondolkozott már azon, hogy nem lehetne-e valyon pók-selymet gyártani? Ez a gondolat vezette azt a Réaumur (ejtsd: Réomür) nevű francziát is, ki 1710-ben pók-háló-gyárat akart alapítani. Ebből a célból 5000 keresztes-pókot fogdosott össze, amelyeket gilisztával akart etetni, hogy szövetöket és gubóikat elszedje. Azonban csakhamar ki-sült, hogy a pókok felfalták egymást, úgy, hogy mindössze két pókja maradt a derék Réaumur-nak. Ezt különben előre is tud-hatta volna, mert a pók élő rovarok raga-dozásából él és arra, hogy ötezer pók meg-

éljen, két, millió négyszáz-ezer rovart kellett volna a gyárosnak beszereznie. Ez pedig nem könnyű dolog! Szegény Réaumur abba is hagyta a próbát, különösen miután meggyőződött, hogy egy font pók-selyemhez 55.296 pók kellene, holott ugyanannyi selymet ad 2305 selyem-hernyó is. Hogyan tudott volna Réaumur 55.296 pókot táplálni! 27 millió rovarot kellett volna össze-szednie — és akkor is mindössze egy font selymet nyert volna! Akkor mégis csak olcsóbb multság a selyem-hernyó tenyész-tése. Hisz e derék állatnak mind-össze egy-két eperfa-levéltre van szüksége, hogy megéljen!

A VELENCZEI HARANG-TORONY.

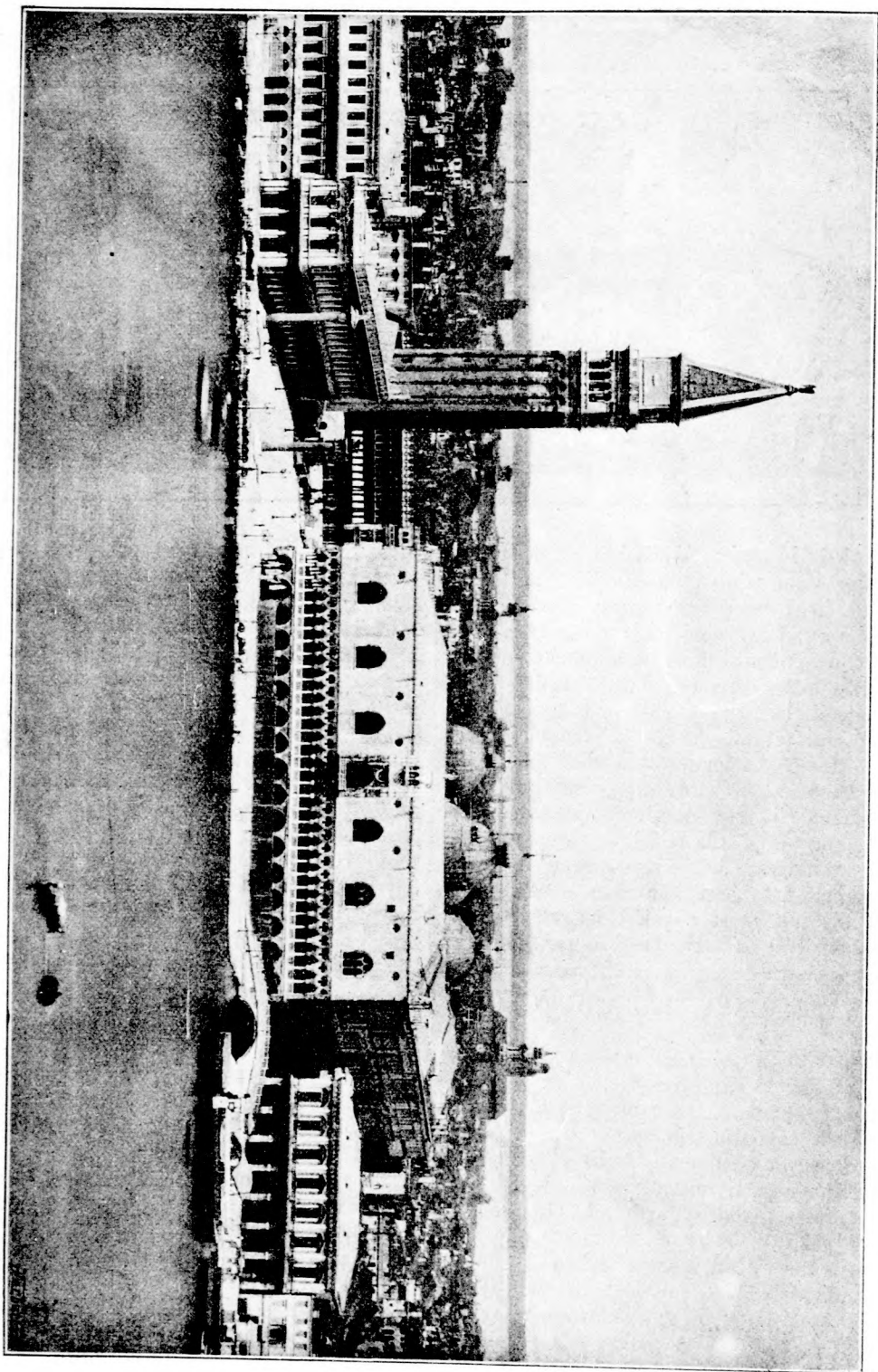
(Képekkel a 92. és 93. lapokon.)

BIZONYÁRA ti is hallottátok, hogy össze-omlott a híres velencei harang-torony. Napokon át egyébről sem irtak az ujságok, egyébről sem beszéltek az emberek. Nem csoda. Velenceze egyik legnagyobb nevezetessége, a toronyok egyik legrégibbje tűnt vele el a föld színéről. Gondoljátok csak jól meg, hogy mi mindent látott az a vén torony! A 888-ik évben kezdték építeni és 1178-ban fejezték be. Több, mint ezer esztendő telt le azóta, hogy első

alapjait lerakták. Hány ember, hány nem-zedék hallotta harangjának kongását, hány vihar vonult el felette, mennyi szomorú-ságnak, mennyi örömmek volt látója?

A harang-lábak, harang-tornyok (campanile) régebbi időben a székes-egyházak mellett épültek. Bennük helyezték el a harangokat és azért nevezték őket harang-tornyoknak. A híres velencei campanile a világ legszebb terén, a gyönyörű Márkus-terén állt, szemben a székes-egyházzal.

Gyönyörű építmény volt. Majdnem 100 méternyi magasságig nyult fel, úgy, hogy



A VELENCZEI HARANG-TORONY. (Campanile = Kámpante.)

a ha
lott
mert
sima
H
Vele
vala
volt



M
lami
lísa
alá t
alá
mel
Szar
eme

a harang-födél alól gyönyörű kilátás nyílt a városra. És nem volt nehéz feljutni, mert lépcsők helyett, lassan emelkedő, síma ut-kanyarulatok vezettek felfelé...

Hányan és hányan néztek onnan le Velenczére, mely 117 szigeten épült és valaha leghatalmasabb kereskedő városa volt a világnak.

Ezt abból is elképzelhetitek, hogy 1421-ben például 3345 hajója járt a tengeren és 36.000 tengerészt, 16.000 hajómunkást foglalkoztatott.

És a harang-torony mindezt a dicsőséget látta. Látta a világhódító Napoleon császárt is, ki ló-háton léptetett fel kanyargós utjain...



AZ ÖSSZEOMLOTT HARANG-TORONY.

Most már vége. Össze-omlott, mint valami öreg, kifáradt óriás, ki még haldoklása közben is nagy munkát végez. Maga alá temette ugyanis a királyi palotát és maga alá azt a gyönyörű márvány-csarnokot is, melyet egy Sansovino Jacoppo (ejtsd: Szanszovino Jakoppó) nevű híres építész emelt 1540-ben.

Mindkettőben sok szép emlék, festmény és kőfaragás pusztult el...

Nézzétek meg képeinken, hogy milyen volt a hatalmas alkotás, mikor még épen állott és nézzétek meg, milyen össze-omlása után... Intsen arra, hogy még a erősnek és hatalmasnak sem szabad elbizakodnia.



— Mese. —
Irta Hauzer Pál.

HOL volt, hol nem volt: volt egyszer egy szegény fa-vágó és annak egy fia, akit Péternek hívtak.

Ez a Péter nagyon csintalan fiú volt s ezért az apja sokszor jól elverte.

Egy délután Péterke megint rossz fát tett a tüzre; s mivel tudta, hogy az apja ezért megint elveri, nem is mert haza menni, hanem elbódorgott az erdőbe, ott felmászott egy magas fára, melynek tetején sas-fészek volt.

Péter nem soká gondolkozott, szabad-e vagy sem: hanem szépen bele ült a fészekbe a két kis fióka mellé és várta a jó szerencsét.

Este, hogy haza érkezett a két öreg sas, csodálkozva nézték a hivatlan vendéget, de nem bántották; sőt még neki is juttattak a bárányból, amit fiaiknak hoztak vacsorára. Nyers volt ugyan a pecsenye s véres. De mikor az ember másfél nap nem evett, hát nem válogatós.

Éjfélkor azonban, midőn észre vették a sasok, hogy Péter mélyen alszik, megfogták mindketten és elrepültek vele. Hegyen, völgyön s tizenhárom tengeren túl jártak

már, mikor virradni kezdett. Ekkor letették szépen egy magányos szigetre s azzal vissza-repültek a fészkekbe.

Péter, amint felébredt, megdörzsölte a szemét és csodálkozva nézett körül, mert nem tudta elgondolni, hol is van és miképpen jutott ide. Hogy így tündök magában, egyszer csak veszi észre, hogy valami mozog, kaparász a zsebében.

Ijedten kap oda... hát egy kis egér volt. Rémulve akart menekülni, de Péter nyakon csipte.

Most még jobban megijedt az egérke és sirva könyörgött Péternek: kegyelmezzon meg neki, bocsássa szabadon! Meg fogja hálálni a jó szívűségét, mert ő a híres »Inczüifinczili« egér-királynak a fia, a »Zinczi« herczeg.

Péter megsajnálta a rimázkodó egérkét s megígérte neki, hogy szabadon bocsátja, ha afelől világosítja fel őt, hogy voltaképen hol is van ő most?

— Itt vagy Egér-országban, melynek én vagyok a trón-örököse, felelt az egér-királyfi. Ha megakarod látogatni apámat, szívesen elvezetlek hozzá. Ő majd megjutalmaz

nagylelkűségéért, hogy nem öltél meg engemet.

Péter elfogadta az ajánlatot és követte Zinczi herceget, aki most már egészen neki bátorodott és ott poroszkált a fiu előtt.

Amint Péter öt lépést tett — ami egér számítás szerint öt egér-kilométernek felel meg — Zinczi egyet füttyentett s azt mondta Péternek, hogy mindjárt itt lesz a hintó.

Csakugyan igazat is mondott, mert Péter nagy bámulatára egy iczi-piczi hintócska közeledett feléjük, melybe hat arany darázs volt befogva. Gyémánt volt a szárnyuk, rubint a szemük.

— No, most ülj fel a hintóra! szolt az egér.

Péter elnevette magát.

— Ugyan, már hogy ülnék én bele ebbe a csepp hintócskába? Hiszen az ujjam se fér bele!

— Csak te fogadj szót, biztatta az egérke és ülj fel!



... ICZI-PICZI HINTÓCSKA KÖZELEDETT.

Péter ekkor óvatosan oda tette lábát a parányi hintó lépcsőjére és egyszer csak azon vette észre magát, hogy nini... biz! Ő egérré változott! Így aztán persze kényelmesen belefért az aranyos kocsiba.

A disz-ruhába öltözött egér-kocsis pedig a darázsok közé vágott s a hintó sebesen perdült végig Egérország főutcáján.

Péter egészen jól érezte magát az uj bőrben s nem győzött eléggé csodálkozni,

midőn az egér-herceg megmagyarázta neki a város egyes nevezetességeit, amelyek mellett elhaladtak.

Látták a *Kolbász-palotát*, a *Sajt-tornyot*, a *Szalonna-várat*, a *Tejfel-tavat* s a *Sonka-hegyet*. De mind-ezek között legszebb volt a szappanból épült, ragyogó királyi palota, melynek kapuja előtt midőn megállott a hintó, egész század egér-katonaság állt sorfalat.

Leszálltak a hintóból. Zinczi herceg karon fogva vezette be vendégét a trón-terembe, ahol Inczilifinczili király és az egész fényes udvara együtt volt.

(Vége következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 4-ik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„Föld-alatti barlang.“

Helyesen fejtették meg: Mészáros Ida, Szabó Jolánka, Véghegyi Lajoska, Masjon Márta és Vili, Záborszky Mariska, Jenőke és Gézi, ifj. Metzger Ede, Herzóg Dóra, Vilma és Dezsőke, Haitsch Emmike, Ella és Ilonka, Moravesik Erika és Gyula, Gervay Lilike, Kövesi Pali, Mérey Dalma, Csauscher Mariska, Rottenberg Hedvig, Vali és György, Péterfy Juliska és Jenő, Bakó Ilonka, Geréb Andor, Kerekes Gyurka, Szerencsy Katinka és Andor, Nagy Etelka és Tibor, Bayer Anti, Bihar Aladár, Totis Margit, Ilonka és Blanka, Weiszberger Féri és Ani, Gyomlai Erzsike, G. Hunyady Ferencz, Szemere Margit és Viola, Garai Luiza és Manczi, Sziesz testvérek, Beke Berti és Gyula, Goldstein Lujza és Ferike, Risdorfer József, Varga Ila, Pisó Elvira és Vali, Pistel Miksa, Balogh Pál, Szabados Edus, Hendel Andor és Béla, Nagy Lenke, Ernő és Vilma, Fábber Józsa, Pap Lilike és? (nővéred nevét elfelejtetted kiírni. *F. b.*), Biró Mária és Kálmán, Sinkovits Clarisse és Ilma, Fellegi Vilmos, Péterfy Vilma, Frankl Lilly, Perl Erzsé, Kazy Péter, Flór Annicza, Rósa Margit, Poór Erna, Szende Laci, Hatschek Adrienne Jeanette.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertes lett *Geréb Andor Igló-Füreden*, kinek a jutalom-könyvet, (**Mesék és Regék.**)

Gyermekek számára írta: *Vilma néni*. Két színes képpel és több zöveg rajzzal, diszkötésben), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Masjon Márta és Vili, Totterer István és János, Péterfy Juliska és Jenő, Szenes Ilonka és Klári, Thurner Elza, Hatschek Adrienne, Pistel Miksa, Balogh Pál, Vársárhelyi Pál, Kazy Péter, Balogh Pál.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Tábori Katinka. A természetben mindennek van hivatása. A kaktusz töviseinek is, melyekről te olyan megvetően irsz. A tüske az állatnak és növénynek védelmi fegyvere. Persze, te most azt kérde, hogy mi védeni valója van a kaktusznak. Hát a vért védi. Jobban mondva vizét. Ugy van, azt a vizet, melyet a kaktusz belsejében rejtget és mely után a forró és száraz vidékeken annyira eped állat és ember. Ne hidd, hogy ez a viz csekély mennyiségű. Egy 9 láb magas kaktusz mintegy 800 liter vizet rejt magába. Az ember persze nem ijed meg a kaktusz tuskéitól. Egyszerűen levagdálja. De az állatok nem olyan könnyen férközhetnek a kaktusz vizéhez. A küzdelemben többnyire súlyosan megsérülnek és gyakran el is pusztulnak. Ha a kaktusz nem védené annyira a belsejében lévő vizet, könnyen elfecséződne. Ezért van védelmi fegyvere: tuskéje. — **Hatschek Adrienne.** Most is elkésve küldted. — **Amigo Dezső.** Nem szabad különbséget tenni székely, alföldi vagy az ország bármely részében lakó magyar közt. Mindannyian egyaránt édes fiai e hazának. Közleményeinket se osztályozzuk vidékek szerint. Jól tudod, hogy munka-társaim közt székelyek is vannak. Emlékezz csak vissza Jakab Ödön elbeszéléseire. Hát ő csak elég »székelyül« ir. — **Gervay Lilike.** Türelem rózsát terem. — **Herzog Dóra és Dezső.** Mindkettőben lesz részed. — **Záborszky Jenőke.** Ép azért szeressed, mert még nem tudod megfejteni. Ha szeretettel foglalkozol valamivel, akkor legyőzöl minden akadályt. Próbáld csak meg. De nem egyszer és nem kétszer, hanem nagyon sokszor. — **Szabó Jolánka.** A kiadó-hivatalnak küldd be. — **Poór Erna.** Hogyne kérhetnél, de a kiadó-hivataltól. — **Szüts Ilona.** Elbeszélésnek nagyon egyszerű, de az »Innen-onnan« rovatba felfogom esetleg használni. — **Balogh Pál.** Írd meg a kiadó-hivatalnak, hogy Budapesten laktok és a házatokhoz hordják a Kis Lapot. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.